

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce X., nar. X., státního příslušníka Turecké republiky, zastoupeného Milanem Musilem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému Ministerstvu vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. OAM-312/ZA-K01-P05/2013,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí, žaloba a vyjádření žalovaného

Rodiče žalobce žili ve městě Mersin (viz <https://en.wikipedia.org/wiki/Mersin/>) v jižním Turecku na pobřeží Středozemního moře. V roce 2010 letecky odcestovali do České republiky, z České republiky pak do Švýcarské konfederace (zde se jim narodil dne **19.3.2011**

syn X), kde požádali o azyl. Byli však vráceni zpět na území České republiky, která jejich **žádosti o udělení mezinárodní ochranu opakovaně zamítla**. Dosud však území České republiky neopustili.

Dne 13. 9. 2013 se na území České republiky narodil žalobce. Zákonný zástupce žalobce (otec žalobce) požádal dne 30. 9. 2013 jménem žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnil následovně: „*Já žádám o azyl a dítě se narodilo zde a z toho důvodu žádám i jeho jménem o mezinárodní ochranu, dítě je s námi a je nedílnou součástí naší rodiny.*“ Když byl otec žalobce tázán, čeho obává v případě návratu do vlasti, odpověděl: „**Ohledně dítěte** (žalobce – pozn. soudu) **se neobávám ničeho**“ (viz bod 33 žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Při následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (30.9.2013) pak zákonný zástupce žalobce zopakoval, že o mezinárodní ochranu žalobce žádá proto, že o mezinárodní ochranu žádají i ostatní členové rodiny žalobce. **O žádném konkrétním riziku, které by hrozilo žalobci v Turecké republice, zákonný zástupce žalobce nevěděl** („*Nevím, co by se stalo s mým synem.*“), obecně však vyjadřoval obavy o celou rodinu „*z důvodu, že jsou Kurdové*“. Jiné skutečnosti (např. skutečnosti týkající se uplatňování politických práv rodiči žalobce v Turecku apod.) **zákonný zástupce žalobce při pohovoru nevedl.**

Dne 19. 2. 2014 (rozhodnutí č. j. OAM-312/ZA-K01-P05/2013) **žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje.**

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu (ta byla původně zaevidována na pracovišti v Hradci Králové pod sp. zn. 32 Az 14/2014, přičemž řízení bylo předsedou senátu 32Az od 21. 7. 2014 do 11. 11. 2015 přerušeno; poté bylo rozhodnuto o pokračování v řízení a věc byla v souladu s rozvrhem práce zaevidována u pardubické pobočky Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 50 Az 4/2015) **v níž uvedl** (srov. vymezení základních žalobních bodů při jednání dne 7. 1. 2016), že „*se svojí žádostí domáhal udělení mezinárodní ochrany z důvodu obav zákonného zástupce o vlastní bezpečí v Turecké republice*“. **Zákonný zástupce žalobce se totiž v Turecku angažoval ve prospěch legální Strany míru a demokracie (dále též „BDP“), přičemž jeho „angažmá v politice“ spočívalo zejména v roznášení letáků.** Za tuto aktivitu měl být ze strany policejních orgánů Turecka postihován, **žádné konkrétní důkazy o tvrzené perzekuci však nepředložil. Při jednání soudu pak uvedl, že se ani neobrátil na orgány Turecké republiky s žádostí o případnou ochranu (pomoc).** Žalobce se přesto domnívá, že žalovaný pochybil, pokud se řádně nevypořádal „*s otázkou možného pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod jeho otcem*“ (viz doplnění žaloby na listu číslo 34 soudního spisu), žalovaný tedy nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. **Dle žalobce mu měl být udělen azyl z důvodu uvedeného v § 12 písm. b/ zákona o azylu** (viz protokol o jednání ze dne 7. 1. 2016, listy číslo 52 až 54 soudního spisu). V této souvislosti poukázal žalobce též na „*obecné postavení Kurdů v Turecku*“ a „*postavení kurdských branců*“ (proč zrovna branců, nebylo v žalobě nezletilého žalobce blíže rozvedeno), jakož i na to, že žalovaný údajně nedostatečně hodnotil podklady, z nichž při posuzování celkové situace v Turecku vycházel, což má zakládat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V neposlední řadě žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný měl v případě neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu udělit

žalobci mezinárodní ochranu podle § 14b zákona o azylu, přičemž měl vyčkat na skončení řízení o žádostech jeho rodičů a bratra. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázal na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu ze dne 28.5.2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit

výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů **krajský soud nebude na košatou a obsáhlou žalobu reagovat stejně košatým a obsáhlým rozsudkem** (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35).

Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude krajský soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30.6.2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz). **Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva** ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), **jakož i Ústavní soud** (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6.6.2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

Vhodné je též vypíchnout, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k samotnému přezkumu. Nejprve krajský soud (byť se jedná o notoriety) zdůrazňuje, že Turecko je členem Severoatlantické aliance (NATO) a kandidátskou zemí Evropské unie (Turecko tedy již splnilo kritéria stanovená Evropskou radou na jednání v Kodani ve dnech 21. a 22. června 1993, která se týkají stability institucí zaručujících demokracii, právní stát, lidská práva a respektování a ochranu menšin). Turecko je dále smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva o lidských právech“), což umožňuje jeho občanům obrátit se na Evropský soud pro lidská práva (jde o pojistku zaručující účinnost systému právní ochrany proti případnému porušení lidských práv; Evropský soud pro lidská práva např. v roce 2014 shledal pouze v 94 případech porušení lidských práv z 2899 stížností směřujících proti Turecku). Nejsou žádné indicie o případech *refoulement* státních příslušníků Turecka. Turecko tedy je dle Komise v současné době třeba považovat za bezpečnou zemi (již v minulosti Turecko na seznam bezpečných zemí zařadilo např. Bulharsko), což se promítlo i do návrhu nařízení, kterým se vytváří společný seznam EU bezpečných zemí původu pro účely směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a mění směrnice 2013/32/EU (v podrobnostech srov. http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/european-agenda-migration/proposal-implementation-package/docs/proposal_for_regulation_of_the_ep_and_council_establishing_an_eu_common_list_of_safe_countries_of_origin_cs.pdf.)

Pokud jde o žalobcem akcentované (špatné) postavení kurdské menšiny a postavení členů či podporovatelů legální BDP (jejíž kandidáti již v minulosti uspěli i ve volbách do Velkého národního shromáždění Turecka; srov. např. studie Parlamentního institutu s názvem Volby v Turecku, červen 2015, či Turecké parlamentní volby 2011, vše dostupné na <http://www.psp.cz/sqw/ppi.sqw?d=3>), je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku (dle kasačního soudu vláda respektuje práva kurdské menšiny, dokonce se snaží postavení této menšiny zlepšit a pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce) i činností legální strany BDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (podrobně se touto problematikou zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 – 154, na tyto závěry pak odkázal např. v usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31, zejména pak v usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23, bod 38). Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k odpíračům vojenské služby kurdské národnosti, kteří sympatizují s politickou stranou BDP, i k jejich případnému trestání v zemi původu (srov. usnesení ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31, a usnesení ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 222/2014, bod 12). Z rozhodovací činnosti je též zdejšímu soudu známo, že navrátilivším se žadatelům o azyl nehrozí v Turecku nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 3 Azs 7/2015 – 31). I problematikou služby v armádě se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, např. v rozsudku ze dne 29.3.2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, či v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a dospěl k závěru, že samotné odmítání této služby, byť by její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu, není azylově relevantní. Závěry Nejvyššího správního soudu výše citované dopadají na projednávanou věc a krajský soud nenalezl žádné rozumné důvody, pro které by se od těchto závěrů měl odchýlit, přičemž soudem užitě odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu lze považovat za dostačující (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 As 135/2012 – 37).

Výše uvedené skutečnosti (týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny a systému politických stran) plynou i ze zpráv založených ve správním spise (srov. zejména zprávu Freedom House), není tedy pravdou, že by žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci (či že by dokonce bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné), jak namítá žalobce.

Vzhledem k tomu, že otec žalobce vykonával běžnou podpůrnou činnost legální politické strany (nebyl ani jejím členem), jeho pronásledování není přiměřeně pravděpodobné a obava z něj je neodůvodněná (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 – 23, bod 39, k postupu při posuzování odůvodněnosti obav srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, nebo ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 – 112). Tím spíše pak není taková obava odůvodněna u samotného nezletilého žalobce, který se narodil na území České republiky, v Turecku nikdy nebyl a žádná práva zde neuplatňoval. Ostatně i otec žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že „ohledně dítěte (žalobce – pozn. soudu) se neobávám ničeho“. Dále otec žalobce na dotaz soudu při jednání dne 7. 1. 2015 odpověděl, že se nepokusil se svými tvrzenými problémy

s policejními orgány v době pobytu na území Turecka obrátit na příslušné orgány veřejné moci Turecka (srov. § 2 odst. 5 zákona o azylu, a srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Přitom dle soudní praxe **obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se žadatel o azyl účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68).

Lze tedy uzavřít, že skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a jeho otec (také Kurd) se angažoval ve prospěch legální politické strany BDP (s čímž mohly být i spojeny jisté obtíže), nebyla a není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu či § 14a zákona o azylu. Sám nezletilý žalobce v Turecku nikdy nebyl, žádná politická práva či svobody zde neuplatňoval (ani to nebylo tvrzeno). Žalovaný tedy rozhodl správně, přičemž mu nelze vytýkat, že v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (ve vztahu k otci žalobce) odkázal na svá rozhodnutí ve věcech rodinných příslušníků žalobce (zejména jeho rodičů) a znovu nezopakoval důvody, pro které jejich žádosti zamítl. Jedná se totiž o členy jedné rodiny a obsah všech rozhodnutí žalovaného jim byl dobře znám (ostatně za žalobce jednali jeho zákonní zástupci – rodiče). Stejně tak po žalovaném nelze požadovat, aby podrobně popisoval, co je obsahem jednotlivých zpráv založených ve správním spise (např. Human Right Watch, Amnesty International, Freedom house, Ministerstva zhraničních věcí USA apod), s nimiž se žalobce v průběhu řízení prokazatelně seznámil a proti nimž nevznesl žádné výhrady. I kdyby se však o mělo jednat o vadu žalovaného rozhodnutí, rozhodně by se nejednalo o vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. **Ve spise však dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného je.** V této souvislosti je vhodné žalobci připomenout, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí (nejde o literární kvalitu odůvodnění rozhodnutí), ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí např. v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné.

Dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47) správní orgán (soud) nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a správní orgán (soud) není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42). Žalobce při jednání soudu dne 7. 1. 2016 na dotaz soudu odpověděl, že se domáhá udělení azylu podle § 12 písm. b/ zákona o azylu. Důvody, proč mu azyl podle posledně zmiňovaného ustanovení zákona o azylu nelze udělit, již krajský soud popsál výše. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud nicméně uvádí, že **nebylo též možno uvažovat ani o udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť žalobce nebyl (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14.**

V úvahu nepřipadala ani aplikace § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny), neboť nikdo z rodinných příslušníků žalobce nepožíval (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nepožívá doplňkové ochrany (ostatně nic z výše uvedené nebylo tvrzeno, žalobce se domáhal udělení azylu podle § 12 zákona o azylu).

Na tomto místě je nutno připomenout, že **ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobce snaží (stejně jako jeho zákonní zástupci) legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky.** Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že **snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany.** V odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. **Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, které nastaly po příchodu cizince na území České republiky.** Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení azylu. K obdobným závěrům dospěl kasační soud také v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69. **Žalobce však činí přesně to, co soudní praxe označila za nepřijatelné - prostřednictvím institutu azylu se snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky.**

Jde-li o humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), je třeba nejprve připomenout, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014 - 67, bod 50). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu pak lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Ani tyto důvody v případě žalobce (jeho rodinných příslušníků) nebyly dány (ani tvrzeny). **Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že snaha o legalizaci pobytu v České republice, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zásadně ani důvodem hodným zvláštního zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012 - 12, bod 16, usnesení ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014 - 18, usnesení ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 Azs 22/2012 - 35). Uvedené platí i v projednávaném případě.**

III.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že se žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě vyjádřil k důvodům, pro které žalobce nespĺňuje podmínky pro udělení azylu. Stejným způsobem tak učinil i ve vztahu k doplňkové ochraně. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). O odměně a náhradě hotových výdajů soudem ustanoveného zástupce žalobce rozhodne soud samostatným rozhodnutím.

Závěrem soud pro případ, že by se žalobce domáhal překladu rozsudku do svého mateřského jazyka, zdůrazňuje, že z žádného ustanovení upravujícího řízení před správními soudy (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli žalobci) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 – 178, či usnesení ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014 – 15). K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny *„je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“*

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. ledna 2016

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová